

El futbol femení a la ciutat de Reus (1)

Un dels equips del futbol femení del CF Reus | FBBR

Aconseguir la igualtat entre homes i dones en el món de l'esport és un pas més cap al qual avança la societat. Les mateixes capacitats, la mateixa ambició, les mateixes ganes de donar-ho tot al terreny de joc. Però el que sí que és cert és que, històricament, els clubs de futbol només han acollit equips masculins, sense donar la possibilitat a les dones de practicar aquest esport.

En aquest sentit, **el Reus és un referent** respecte a potenciar el futbol femení al nostre territori. Actualment, té excel·lents equips de futbol base masculins, però també femenins. A tots ells se'ls hi destinen els mateixos recursos i la mateixa atenció, perquè es vol formar un futbol base de qualitat, sense diferències. L'any 2001, vint anys enrere, es va iniciar un primer projecte de futbol femení a la ciutat.

El **CF Reus Deportiu** va crear un primer equip perquè les noies també tinguessin l'oportunitat de practicar aquest esport. En aquell moment, moltes noies encara tenien por de jugar a futbol, tenien por de ser titllades de nois, de perdre la seva feminitat davant la societat. Fins i tot hi havia famílies que ho veien exclusivament per a homes, un esport que les dones no havien de practicar.

El club va fer una crida a totes les noies de Reus i voltants perquè vinguessin a provar, i així poder seleccionar a les millors per tal de formar un equip. En aquella primera convocatòria hi van aparèixer **unes 40 joves**. Després de disputar diversos partits entre elles, i algun entrenament, es va procedir a seleccionar-ne la meitat, que van formar aquell primer equip de futbol.

Tot i que la idea era començar amb només un equip, **aviat n'hi va haver dos, l'A i el B**. Les noies tenien **entre 16 i 30 anys**. El seu entrenador era **David Serrano**, amb un passat com a jugador i un gran amant d'aquest esport. Recorda especialment a l'**Asun**, la jugadora més veterana de l'equip, qui havia sigut també jugadora del Nàstic de Tarragona. Amb ell descobrim com va ser l'inici del futbol a la capital del Baix Camp.

-Com va funcionar aquell primer any?

- Vam començar a jugar a tercera divisió però, a poc a poc, vam anar enfilant categories i, en tres anys, ja estavem a primera divisió. Les jugadores del B, pujaven a l'equip A. Sempre intentàvem que entrenessin juntes perquè no hi hagués massa diferència, i si alguna jugadora de l'A s'adormia, la baixàvem al B com a càstig, perquè es posés les piles. El futbol femení s'ha de treballar igual que el masculí, el problema és que no tenen els mateixos recursos ni se les paga igual. En aquell moment, les noies havien de pagar-se la fitxa, la seva quota, els desplaçaments, etcètera. Els inicis van ser difícils, però també van ser molt bonics.

-Per què entrenador del futbol femení?

- Va ser una etapa molt bonica. Jo estava acostumat al futbol masculí, que és molt més ràpid i de contacte. El primer mes que vaig entrenar a noies em va semblar un futbol molt lent, molt menys físic, i em va costar veure el futbol d'aquesta manera. Després, elles van anar guanyant velocitat, va ser una passada. I tàcticament es col·locaven millor que els nois. Com que no tenen tanta força física, ni potència, perden menys l'espai i guarden més la zona. Va ser una etapa increïble perquè vam jugar contra equips com l'Espanyol, i els plantàvem cara.

Una imatge de David Serrano Foto: FBBR

-Quina acollida va tenir?

- Molt bona. Volien un equip seriós i jo, com a entrenador, ho era. Jo venia d'entrenar futbol masculí i donava molta canya, fins i tot com a jugador sempre he estat molt estricte amb mi mateix. Vam portar aquesta disciplina a les noies i els hi va encantar, perquè vam posar-hi moltes ganes perquè l'equip funcionés, i entrenàvem amb la mateixa professionalitat que ho feien els nois.

-Recordes que en els partits hi hagués molta afició?

- Al principi venien només els pares, i els amics. Però com que van veure que anàvem pujant de categoria, i que començaven a jugar bé, hi va haver partits que hi havia fins a 100 o 200 persones al camp. I els nois del club també anaven a veure-les abans o després dels seus partits.

-Quin moment recordes amb més estima?

- M'ho vaig passar tan bé que tot va ser molt bonic. Els tornejos, per exemple quan vam anar a Benidorm, i vam guanyar la Benidorm Cup. També vam anar a la València Cup.

-Com ha estat l'evolució del futbol femení?

- Hi ha hagut una gran evolució. Jo a vegades veig partits de futbol femení, i quan fa 10 minuts que ho mires ja no t'adones que estàs veient jugar a noies. Ara juguen molt bé. Físicament, qualsevol equip de noies d'ara, pot guanyar a un equip de nois de la seva mateixa categoria. Estan molt ben preparades.

-Per a tu, quines han estat les eines que han fet que el futbol femení agafi força a la ciutat?

- La serietat, la constància, el no fer diferències entre futbol femení i masculí, el fet de donar el mateix als nois i a les noies. També els bons entrenadors, el bon material i el camp de futbol.

-Quina és la clau perquè el futbol femení tingui la mateixa afició que el futbol masculí?

- Que es valori de la mateixa manera. Els entrenaments han de ser igual de seriosos. No per ser noies se'ls hi ha de fer quatre exercicis i deixar-les marxar, el contrari, s'ha de treballar amb elles, perquè físicament són molt fortes, y també tàcticament. Moltes són més llestes que els nois a l'hora de col·locar-se al camp. La igualtat s'aconsegueix treballant igual, no mirant si treballes amb nois o noies.

-Què els diries, als entrenadors del futbol femení actuals?

- Han de seguir treballant igual, han de motivar a les noies, i han de tenir la il·lusió de voler entrenar.